

50

Om bonden, som hade gröten i byxorna.

Jag om en bonde nu sjunga vill,
som såg så »nuppstoppader» ut,
fastän han var blek som en spekesill,
och mager till kropp, som hans stut.

Den bonden han gick utom knuten en stund
och träffte sin granne, herr Per,
och fryntlig gick bonden och pösig och rund,
och grannen han talte så här:

»Bevars, kära Olle! Hvad har dig väl hänt?
I går var du tunn, såsom jag.
Men nu må det vara åt helsike vänt
att du blitt så pösig i dag.»

»Jo!» svarade bonden och skratta. »Hör på.
I morse, jag skulle stå opp,
jag kände mig kuslig — kolik börja gå
i mage' och hela mi' kropp.

Jag trodde då rakt att kolera jag fått,
men hustru' mi' hitta på rå' —
Hon tog ur en mjölsäck ett väldeligt mått,
och grötgrytor kokte hon två.

Sen band han om byxorna nereomkring,
slog gröten i byxorna ner.
»Hej, nu ä' ja' kry, känner alls ingenting. —
Vill det reckendera åt ster.»

Det medlet berömmar kan nu för en hvar,
som ko-lik i magen sin får.
Och vida derom kring i bygden han far
och talar, hur präktigt han mär.